

armado. Imela je izvršiti smrtni sunek, ali moji junaški bojevnikji so vzdržali v enajstih krvavih bitkah zmagovito vsak naval. Mogočno so se mogli skozi tri poletja brez skrbi za jugozapad izbojevati ogromni boji na vzvodu. Mogočno je mogel biti nedavno, utrjen na pogojih, ki jih je ustvaril in obvaroval brezprimerni odpor, pripravljen i odločilni udarec, ki je uvedel 12. bitko. Srčno se spominjam v dneih oprostite mojega Primorja vseh sijajnih činov, ki so jih od binkošti 1915, izvršili vojskovodje in čete proti Italiji. Najzvestejši spomin posvečam za vselej onim nestetim junakom, ki so morali plačati zmago za ceno svojega življenja. Vsemogočnemu bodi hvala! Kri teh vrlih mož ni tekla zaman. Moje in mojih zvestih zavaznikov bojne sile stoji globoko v sovražnikovi deželi. Ob stražnem ognju v Furlaniji se oživljajo za mojo bojno silo ponosni spomini, spomini na davne prošle slavne dobe, v katerih korenini vojaška modrost mojega nepozabnega prastrica cesarja in kralja Franca Jožefa in ki se ne dajo nikdar ločiti od imen mojih prednikov Karla in Albrehta in spomina na Radeckega. Duh teh velikanih, ki živi v mojih četah za vse čase, naj vodi nas po poti uspeha, na katerem edino morejo moji narodi pridobiti od vsega sveta zaželjeni mir. Bog z nami!

Baden pri Dunaju, 2. novembra 1917.
Karl I. r.

Odklikovanja.

W.-B. Berlin, 2. novembra. Cesar je generala Ludendorff imenoval za šefa nizjerheinskega fizelirskega regimenta št. 39.
K.-B. Dunaj, 2. novembra. Cesar je feldmaršala Konrada v. Hötzendorf imenoval za kancierja vojaškega reda Marije Terezije, generalštabnemu šefu Arturju baronu Arz izrekel najvišjo pohvalno posebno priznanje in mu izročil osebno dekoracijo. Nadalje je podelil šefu operacijskega oddelka generalmajorju v. Waldstätten komandurni križec Leopoldovega reda z meči. — Vsa ta odklikovanja so zahvala za krasne uspehe naše ofenzive proti Italiji.

Cesar na Primorskem.

K.-B. Trst, 31. oktobra. Cesar je inspiriral danes naprave istrske obalne obrambe in obiskal razna mesta te kronovine. Vlada se je peljal iz Trsta v spremstvu došlega nadvojvode Maksa v Poreč in od tam preko Buj, Pirana, Isole in Kopra nazaj v Trst. Prebivalstvo v Poreču, ki je videlo v obisku cesarja v težkem času posebno naklonjenost za svoje, od sovražnika ponovno napadeno mesto, je pričakovalo na glavnem kolodvoru cesarjev prihod. Škot Pederzoli se je poklonil cesarju z besedami navdušenega veselja. Cesar je poslušal prisrčno poročilo o trpljenju, naloženem mestu in sprejel z odkritosrčno zahvalo zagotovila neomajne zvestobe. Nato je vladar pregledal različne vojaške naprave v okolici Poreča, nakar je šel v stolno cerkev in tam opravil kratko molitev. Med stebri pred stolno cerkvijo je čakala vladarja neka priprosta žena, ki je padla pred njim na kolena in držala v rokah prošnjo do njega. Cesar je dvignil ženo in sprejel prošnjo s prav prisrčnimi besedami. Na povratku se je cesar ustavil tudi pri Vranicu, kjer je nekaj malega zavžil. S polja vračajoči kmečki ljudje so spoznali vladarja in obkolili njegov avtomobil. Vlada je ukazal dati ljudem zajutr, kateremu vrgledu je sledilo cesarjevo spremstvo. Potem se je odpeljal cesar v Piran, kjer mu je prebivalstvu priredilo viharne ovacije. V Isoli in Kopru je bila ovacija istotako viharna. Na povratku si je ogledal cesar različne obalne obrambne informacije, odbijalne baterije, signalne postaje in druge naprave. Pri večernem odhodu v Trst je tvorilo prebivalstvo gost spalir, iz katerega so prihajali navdušeni vdanostni pozdravi. Kmalu nato je cesar odpotoval iz Trsta.

K.-B. Trst, 31. oktobra. Kakor že na kratko sporočeno, je prišel cesar 29. t. m. v Gorico. Že na poti v Gorico iz Karnice v Ajševico so se razvijale strašne slike upostose-

nja. Od Ajševice ni nikakih hiš, sploh nikakega polja in gozda več. Vila Starkenfels in lovska hiša v Panovcu sta žalostni razvalini. Pri vili Starkenfels je zastopil vladar s svojim spremstvom avtomobile, da ne moti premikanja čet in trenu, ter je jahal skozi Rožno dolino v Gorico. Ob cesti stoječe čete so cesarja navdušeno pozdravljale. V Gorici je jahal cesar na Glavni trg, kjer je dobil poročila vojaških uradnikov in že došlih upravnih uradnikov ter sprejel vdanostne izjave v mestu ostalega prebivalstva; bilo je okoli 20 ljudi. Na tem dohodu je bilo žalostno, da ni bilo prebivalcev. Sovražnik jim je dal težko pokoro za njihovo zvestobo do rodne grude in države. Prebivalstvo je je sovražnik vlek s seboj malo pred dohodom naših čet, oplenil hiše in nekatere zažgal. Gorice, katero smo takoj ljubilizbognjenih lepota, ni več. Skoraj vsaka hiša kaže rane te vojne. Glavni trg je poln razvalin. Nato je cesar odjahal k razvalinam vile Starkenfels ter se odpeljal preko Komenske visoke planote v Trst, kamor je prispel pozno zvečer. — Včeraj zjutraj se je peljal cesar kljub burji in dežju preko Proseka, Nabrežine in Devina v Tržič. Med vožnjo je orkan odtrgal streho z vladarjevega voza. Kljub slabemu vremenu se je cesar peljal naprej v odprtem avtomobilu. Od Nabrežine dalje so se zopet videli sledovi ljutih bojev. Vozil se je mimo razrušenih tovarn „Adria“ pri Sv. Antonu in mimo naše ladjedelnice v zalivu Trosega; vsi objekti so ali podrti ali zgoreli docela. V Tržiču, kjer ni ostala nobena hiša nepoškodovana, je šel cesar peš na glavni trg, čez katerega je baš korakala vojaška godba, ki je takoj zavrnila ljudsko himno. — Cesar je obiskal včeraj na fronti se eskadrona dragonskega polka, v katerem je preživel svoja vojaška učna leta. Cesar je govoril z vsakim oficirjem in ukazal nastopiti mošturu, ki je služilo pri njegovem eskadronu. Pet jih je bilo. Po prisrčnem slovesu od starih tovarišev se je peljal cesar v Trst nazaj, kjer je sprejel turškega princa Osmana Fuad Effendija in nato v namestniški palači odposlanstva goriskega mesta.

Katastrofa pri Latisani.

Iz vojnoporočevalskega stana se poroča: Nekoliko prenjago razglašeno število 200.000 vjetnikov je z večerajšnjim dnem skoro že doseženo. Čete generalnega polkovnika Krobalina, infanterijskega generala Krausa, generala Belova, kakor tudi soška armada so dosegle skoro povsodi črte srednjega in spodnjega Tagliamento, zasledovaje poraženega in bežečega sovražnika. Kakšni veiktanski naporji se zahtevajo zlasti za one čete, ki prodirajo iz Julijskih Alp, pokaže pogled na zemljevid. To je skoro povsodi: povprek k prodiralnim črtam ležeče gorovje s težkimi prelazi, ki ovirajo pohod, ki pa so bili premagani kljub zoprnim vremenskim razmeram in odporu posameznih zapor s silo čet, ki se ne da ustaviti. Nemške divizije skupno z avstro-ogrskimi kolonami so izvršile sunek na Codroipo in so prisilile bežeče preostanke tretje italijanske armade, da je iskala svojo rešitev v prehodu čez Tagliamento pri Latisani. Proti visoko narasli reki prišlijsini italijanski oddelki so poskusili na razsežnem nepreloženem rizevem polju se še upirati, čeprav so bili večinoma že zmedeni, kar je povzročilo več prask. Ker so krenile pri Codroipo stoječe čete proti jugu in so istočasno prišle avstro-ogrske kolone vzdolž laguna na jugu, je povzročilo to popolno obkolitev proti prehodu korakajočih sovražnikovih delov. Ko so bile italijanske čete na mostišču samem se boreče vržene čez Tagliamento, se je moralo udati čez 60.000 mož z več sto topovi na prostem bojišču zmagovalcu. Ta izguba dveh ali treh zborov bojne sile in prejšnje razkosanje pomeni gotovo toliko, kakor da je tretja italijanska armada postavljena izven bojevanja. Zopet pa moramo imeti pred očmi izredne čine pohoda in brezprimerno napadalno silo zavazniških čet. Na severu so imele se na svoji poti premagati višinske pozicije kakor one na Matajurju ob neugodnem vremenu. Velikanske napore so morali prestati poveljniku zlasti glede na težkoče dovoza za četami, ali činovna sposobnost čet, ki nikdar ne omaga, je omogočila uspehe, katerim skoro ni primere v svetovni vojni.

Vojna na morju.

Dobri plen.

K.-B. Rotterdam, 31. oktobra. V drugem tednu meseca oktobra potopil je neki nemški podmorski čoln v angleškem Kanalu neki iz Amerike došli oboženi angleški parnik z 135 topovi po 75 mm, 30 havbicami po 12 cm, 50.000 granatami, 22.000 grana-

tami po 12 cm, 150.000 ročnimi granatami, 20.000 puškami, 6 pancerski avtomobili, 11 tovornimi avtomobili, 1.500.000 patronami ter 140 strojnimi puškami. (Pač lepi plen! Koliko življenj bi to strelivo hinavskih Amerikancev uničilo! — Ali — nemški podmorski čolni so na straži! Op. ur.)

32.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 31. oktobra. Eden nemških podmorskih čolnov (poveljnik kapitan-lajtnant Hashagen-Ernst) je v Atlantskem oceanu in v kanalu zopet okroglo 32.000 brutto-register-ton sovražnega prostora na trgovinskih ladjah potopil.

Šef admiralnega štaba mornarice.

17.000 ton potopljenih!

W.-B. Berlin, 1. novembra. Novi uspehi podmorskih čolnov v Kanalu dali so 17.000 brutto-register-ton.

Potopljeno!

K.-B. Berlin 2. novembra. V Biscavi in v Severnem morju so nemški podmorski čolni zopet 2 parnika in 9 ladij na jadre potopili.

Potopljeno!

K.-B. Berlin, 3. novembra. Uradno se poroča: V zatvornem okolišu okrog Anglije so nemški podmorski čolni zopet 4 parnike in 2 ladji na jadre potopili.

Nemške zmage na morju.

K.-B. Berlin, 5. novembra. Uradno se razglasa:

V zatvornem okolišu okrog Anglije se je 15.000 brutto-register-ton potopilo. — Eden nemških podmorskih čolnov nastopil je dne 7. oktobra t. l. v zapadno mesta Tripolis opazovane boje med domačini in Italijani in je vzel italijanske čete z dobrim uspehom pod ognj. Dne 16. oktobra obstreljeval je isti podmorski čoln učinkujoče trdnjavske naprave od Homsa (Tripolis). — Drugi nemški podmorski čoln obstreljeval je v Črnem morju od Rusov zasedeni kraj Tuapse in je potopil en s strelivom na oženi transportni parnik.

Boj v Kattegatu.

W.-B. Berlin, 4. novembra. Wolfiov urad poroča: Naka mala nemška pomočna kričarka (poveljnik kapitanlajtnant v rezervi Lauterbach) je dne 2. novembra v Kattegatu po hrabrem odporu bila od premoči šestih sovražnih kričark in devetih velikih torpednih čolnov potopljena. Angleško poročilo omenjena tudi uničenje desetih patroljskih ladij. To ne odgovarja resnici. Nemški vojni ladij se razven omenjenega parnika ne pogrša.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Zahteve kmetov.

Nemška kmetska (agrarna) stranka je odposlala pod vodstvom poslanca dra. Waldner posebno deputacijo k ministerskemu predsedniku. Predložilo se je tam neobhodno in nujne zahteve avstrijskih kmetov. Tem zahtevam se gotovo tudi vsak štajerski ali koroski kmet rad pridruži. Glasijo se te zahteve tako-le:

1. Cenitev krompirja, ki je bila dolejš deloma nepravilna, deloma krivična, naj se natančno pregleda.
2. Oddaja mrve in slame se je izvršila večinoma brez ozira na krajevne razmere; V mnogih pogorskih krajih se je toliko slame in mrve odvzelo, da je živinoreja izročena popolnemu poginu.
3. Domači mlini in manjši kmetski mlini se morejo takoj odpreti.
4. Neobhodno potrebna je enakomerna razdelitev kvot otrobov. Oni kmetovalci, ki so iz patrijotičnih vzrokov takoj po žetvi žitje oddajali, dobili so manj otrobov nego samudni kmetje.

5. Popisovanje zalog zlasti monopoliziranih živil naj se ne izvrši samo pri kmetu, marveč tudi pri bogatem konzumentu.

6. Pri domačem klanju naj bi se oddaja masti pravično uredila.

7. Najvišje cene za mošt naj se zviša, da bodo primerne obstoječim cenam za čisto vino.

8. Neobhodno potrebno je, tudi v interesu konzumentov, da se s amostojne kmete od vojaščine oprosti.

9. Vojni vjetniki, ki so pri malih posestnikih skozi dve leti pridno delali, bili so nakrat odpoklicani in z manjvrednimi, v kmetijstvu neizkušenimi nadomeščeni. Ta odlok naj se takoj nazaj potegne.

10. Oddajo petroleja naj se oziroma na velikost posestva že od politične oblasti 1. inštanca primerno uredi.

11. Delo za spomladno setev je brez oddaje čevljev za kmetško prebivalstvo nemogoče. Vsakemu kmetu ali kmetškemu delavcu se mora dati usnja za najmanj en par čevljev.

12. Divjačina je treba postrežiti.

Deputacija je izjavila ministarskemu predsedniku, da bo proti vladi odločno nastopila, ako bi se te prepotrebne zahteve ne upoštevalo. Med kmetškim ljudstvom je itak že dovolj razburjenja zaradi mnogih sitnosti, ki se jih dela od strani oblasti. Minister je obljubil, da bo vse zahteve kmetov natančno pregledal in jim kolikor mogoče ustregel.

Tako delajo gospodarsko misleči poslanci za kmeta. Pri nas pa uganjajo poslanci le neplodno politiko!

Politični utrinki.

Blaznost ali nesramnost.

Vsa Avstro-Ogrska vriska od veselja nad krasnimi avstrijsko-nemškimi zinagami, — naši „jugoslovanski“ voditelji pa ne morejo prikriti svoje nevolje... Ni jim prav, da je naše in nemško orožje zmagovalo, da je postala naša avstrijska zemlja svobodna Cadornovega jarma, da je s tem Avstrija postala močnejša ter trdnjša. Ni jim prav! Ali je to blaznost? Ne, nesramnost je! Tako piše „Straža“ glasilo dr. Korosca, v svoji 87. številki med drugim: „Čez dve leti so ob Soči stražili skoro izključno slovanski polki.“ S tem hoče „Straža“ svoje ovčice zapeljati v mnenje, da nemški vojaki niso ob Soči nič stražili. To je seveda laž in grda nevhvaležnost. Dokaz: uradna vojna poročila! Sicer pa nimamo pri nas nobenih slovanskih, čeških ali nemških, marveč samo avstrijske regimente. Tega seveda „jugoslovanska“ „Straža“ ne razume. Zato piše nadalje sledečo značilno vrsto: „Sedaj je Borojevič peljal te junake na juriš (srbski izraz za naskok) v Italijo.“ Zopet laž! Sam cesar Karl je peljal avstrijske in nemške junake v srce Italije. Ali ker naš cesar menda ni „jugoslovanskega“ političnega mišljenja, zato ga je „Straža“ ednostavno prezrla in pozabila. Ker pa je general Borojevič slučajno hrvatske narodnosti, se mu hlini mariborski listič. Mislimo, da ima Borojevič toliko zaslug, da mu ni treba tujih pripisovati. On je zvest služabnik našega cesarja, on je bil sele pred kratkim od nemškega cesarja z redom „pour le mérite“ odlikovan; zato bi Borojevič gotovo pljunil v stran, ako bi čital „Stražino“ zavijanje. Pod poveljstvom našega cesarja se je torej ofenziva pričela! To je resnica! Slovanski regimenti so se borili poleg nemških. Seveda, „Straža“ ne dela tega iz blaznosti, marveč edino iz golega sovraštva zoper nemštvo, ki je vendar danes naš najzvestejši zaveznik. Zato pravi „Straža“ tudi na koncu tega svojega „odkritosrčnega“ članka, da je s temi zmagami „za Avstrijo vojna končana“ in da lahko „z drugimi ali proti drugim“ mir zahteva. V teh besedah tiči navadna podla hujskarija zoper zvezo z Nemčijo, ki je imela orjaške borbe na zapadu ravno v istem času, ko je nam prišlo čisto s krasnimi divizijami na pomoč. Tako, kakor je „Straža“ pozabila, da je naš cesar poveljnik in nikdo drugi, tako hoče

tudi pozabiti na zvestobo napram Nemčiji! Kakor da bi stala naravnost v službi entente... Seveda, tisti ljudje, katerih evangelij je list „La Serbie“, kateri so prijatelji v Italijo dezertiranega slovenskega poslanca dr. Gregorina, ki so prijatelji češke brigade na Ruskem, — ti ljudje torej ne morejo imeti srca za Avstrijo! Oni hočejo in želijo, da bi postala Avstrija slabotna, osamljena. Kajti potem bi jo lahko zdrobili in razrušili. Potem bi morala Avstrija na vsak način pred svojimi sovražniki na kolena pasti, potem bi se sklepalo o notranjih političnih zadevah Avstrije na mirovnem kongresu. Francozi in Rusi, Angleži in Srbi, Italijani in Rumuni naj diktirajo mir, naj uredijo „Jugoslavijo“, — to je želja „Straže“. In v tej želji tiči velezidajalska blaznost!

Nemčija in Avstro-Ogrska.

Pod tem naslovom piše „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“: Pod geslom zvestoba za zvestobo sta Nemčija in Avstro-Ogrska sprejeli boj, ki jima je bil brezvestno vsiljen. V tem duhu stoji ta delj kot tri leta ramo ob ramo, navdani zavesti, da ima njiju že stoletja trajajoča in v raznih oblikah se pojavljajoča zveza danes močnejšo življensko silo, kakor kdaj. Zveza med centralnima državama, ki traja sedaj že kmalo štiri desetletja, posvečena po besedilu samo obrambi napadov na mir, je služila temu cilju z blagodejnim uspehom tako dolgo, da se je zdelo protivnikom rastočega razvoja Nemčije in Avstro-Ogrske, da je prišla ura, da s svojo zvezo lahko uničujoče udarijo po obeh državah. V dolgem mirovnem času, za kateri se je posebno zahvaliti trdni zvezi obeh cesarstev, se je pri nasprotnikih, zdaj tu, zdaj tam pojavilo domnevanje, da ima ta zveza za resni slučaj komaj večji pomen, kakor kak nakit ali druga šara. Odločilno se je izvršil na bojišču protidokaz. Vse žrtve, vse trpljenje, ki jih je imela vojna za posledico, ni moglo uničiti čuta skupnosti, ki se je zasedral v misli zaveznikih narodov. Naši zavezniki so radi tolmočili našo pripravljenost za mir kot znak slabotnosti. Kakor že pogosto, so jih dejstva drugače podučila. Po zmagovitem prodiranju ob Rissem zalivu in ne oziraje se na velikansko borbo na zapadni fronti, ki ne da priti sovražnikom njih ciljem bliže, udarec proti Italiji, ki zopet kaže vojno bratstvo Nemčije in Avstro-Ogrske v najjasnejši luči. Izmena brzojavk med cesarjem Karlom in cesarjem Viljemom je izražala čustva, ki najdejo srčen odmer v obeh državah. S posebnim veseljem pozdravljajo dežele sijajen uspeh ozkega skupnega nastopa zato, ker je ta nastop zadel izdajalskega bivšega zaveznika z zasluženimi kaznjivo. V tej zvezi bosta obe cesarstvi kakor v preteklosti, tako tudi v bodočnosti zvesti zaščitniki miru ter bosta dovedli iz stisk vojnih let svoje ljudstvo k novemu procvitu.

Učijmo se!

Velike zmage naših in nemških armad proti izdajalskemu Italijanu so tudi glede notranje politike blagonosno vplivale. Zlasti dve stvari je treba naglašati, ki so si jih morali i naši politični nasprotniki priučiti: prvič, da so za vedno minule vse brezplodne sanje onih hujskačev, ki so hoteli avstro-ogrsko monarhijo razdrobiti ter v posamezne države razcepiti, kakor je to diktirala veslovanska agitacija; drugič pa, da je naša sedanjost in bodočnost odvisna od poštene, zveste zveze z Nemčijo, ki nam na vseh frontah pomaga, kakor ji tudi mi z našimi junaki pomagamo.

Tako stoji stvar dandanes! Češka, dostikrat velezidajalska stremeljenja, kakor tudi „jugoslovanski“ cilji posameznih politikov, ki nimajo srca za avstrijsko domovino, so s tem pod mizo vrženi. Etnako sodi tudi veliko ogrsko časopisje.

Madžarski ugledni listi pišejo m. dr.: Avstrijsko-nemška ofenziva je unicila sanje novega rimskega imperijalizma ter razblinila v njih fatum morgano italijanskega irreden-

tizma. Uničeno je tudi upanje, da bi bilo omogoče razdvojiti centralne države. Zveza Avstro-Ogrske z Nemčijo je v ognju soških bitk prestala novo preizkušnjo; dokazano je, da morejo centralne države, ako ostanejo druga drugi zveste, izvojevati končno zmago. Uničeno so tudi sanje tistih fantazistov v monarhiji, ki so videli vir vsega trpljenja v naši zvezi z Nemčijo in nasvetovali, da naj se Avstro-Ogrska loči od svoje nemške zaveznice. Jasno je sedaj, da so se ti separatistični politiki nahajali na krivih potih. — „Budapesti Hirrap“ piše v posebnem članku pod naslovom „Karolyanci, Čehi in Jugoslovani“: Politične nauke soške ofenzive morajo gotove struje na Ogrskem ravno tako dobro razumeti, kakor jih morajo razumeti gotove politične struje v Avstriji. Karolyjeva stranka, ki je koketirala z entento in se je pripravljala zavzeti stališče proti zvezi z Nemčijo, mora spoznati, da je grešila. Ogromni uspehi protitalijanske ofenzive pa bodo prisilili tudi gotove avstrijske struje, da revidirajo svoj program. Čehi in Jugoslovani se morajo ob polomu na italijanski fronti vprašati, ali je mogoče, da še nadalje vztrajajo pri svojih stremiljenjih. Predvsem si morajo priti Čehi na čisto. Merodajni krogi so prepričani, da bo naša ofenziva v tem smislu dobro učinkovala. Nanciti bo treba Čeha spoznanja, da ententa nikdar ne more zmagati, da nam nikdar ne more diktirati, kar hoče in da ni govora več o razkosažu monarhije. Politika Čehov, zgrajena na zmagi entente, je bila v soški bitki smrtno ranjena. Naša zmaga dokazuje, da nimajo pravice do življenja le narodno enotne države, temveč tudi države, ki so sestavljene iz več narodnosti. Povsod torej med velikimi strankami oestro mišljenje! Kdor je za Avstrijo, ta mora ravno zanjo delati; — kdor pa je proti nje, ta mora pričakovati, da se ga smatra za sovražnika!

Turčija nam vedno zvesta.

V svetovni vojni je dokazala Turčija, da nam je v resnici zvesta in da se hoče z nami in našimi drugimi zavezniki proti zlobnim sovražnikom na življenje in smrt boriti. To je dokazal tudi turški prestolni govor, o katerem se sledeče poroča:

Pri otvoritvi turškega parlamenta prebrani prestolni govor naglašal uničujočo zmago ob soški fronti nad Italijani, ki se umikajo v nerednem begu, izreka trdno upanje, da bodo turške armade poglnele sovražne čete, ki so v Mezopotamiji in na kavkaški fronti zasedle turško ozemlje, čez mejo, ter naglašal, da je sultan z največjo simpatijo pozdravil predlog papeža, da naj se krvoprelitje konča. Politični odnošaji Turčije z zavezniki pridobivajo dan na dan na prijaznosti i utrjujejo medsebojno zaupanje. — Obisk nemškega cesarja je jasno izrazil medsebojni sporazum in harmonijo. Prestolni govor konča, da ni dvoma, da bo Turčija vztrajala v borbi za življenje in smrt do konca.

Čast poštenemu turškemu zavezniku, ki nas ni izdal, kakor Italija ali pa Rumunska!

Vbogi Poljaki!

Med Poljaki, ki so jih naše in nemške puške odrešile ruske tiranije, ki jim je pokojni in nepozabni cesar Franc Jožef skupno z uemskim cesarjem Viljemom podelil prostost, — razširja se zalibog ispotako, v tem slučaju naravnost grozovito nevhvaležna panlavistična hujskarija. Ni čuda, da poljske legije došlej niso zamogle izvršiti svoje naloge. Saj so učinkovali med njimi veslovanski agitatorji, ki so bili obenem protiaustrijski in protinemški. Zanimiv je v tem oziru sledeči slučaj, ki ga objavlja „Gazetta Veczorna“:

„V pondeljek, dne 23. oktobra je prišla v Szeczypiorno vojaška komisija, da zapriše 500 poljskih legionarjev, ki so internirani radi znane afe re brigadirja Pilsudzkega in radi tega, ker so odpovedali pokorščino nemškemu vojaškemu poveljstvu; v Szeczypiorno je interniranih nad 3000 takih legionarjev. Ko je prispela vojaška komisija, so hoteli pristati Pilsudzkega prisego onemogočiti.